

Tautos išlikimo sąlyga

Kiekviena tauta yra kūrybos padarinys, vadinamas, Dievo kuriama. O tautos gyvenimo prasmė, kad ji vis aiškiau skelbtų esmišką žmoniškumą. Tautos žmonėse turi žmoniškumas vis tikriau įsigalėti ir iš jų aiškiau apsireikšti. Kuriai

tautai tai padaryt pasiseka, ta išlieka, nors būtų visaip slegiama, varginama arba net kankinama. Dvasinės galios nugali ir geležines naikinimo priemones.

Kiekvienas tautietis jaučia stipriau ar silpniau, kad jis pašauktas gyventi tautos išlaikymui. Paprastai tikima, kad tai vyksta tikrai gimdymais. Bet daug daugiau reiškia kiekvieno žmogaus pastanga būti tikrai žmonišku. O kad ir mažas skaičius taip gyvena, tautos išlikimas tvirtintas. Manyta taip jau seniais laikais. Prisiminkime, kas sakyta apie Sodomą.

Yra žinoma, kad kiekviena tauta pasižymi ypatingu žmoniškumu. Ryškiausiai tai įrodo jos kalba. Bet ji pasidaro reikšmingesnė, jeigu jos žmonės yra aiškesnio sąmoningumo, vadinamas, žmoniškumo. Vėl ir taip yra, kad žmogui pasistengiant kuo geriau apsireikšti prigimta kalba, jo žmoniškumas tikriau įsigali.

Vis dėlto, visas žmogaus elgesys tam labai daug reiškia. Kurs pasiduoda neapykantai, visokiems geiduliams, tojo žmoniškumas alpsta. Kurs meluoja, tiesiog niaukia savo sąmoningumą. Kurs ką nors pažada, o neištesia, silpnina savo valios stiprumą. Veidmainiaudamas žmogus tiesiog savo tikrumą neigia.

Žmoniškumas tik tada įsigali, kad žmogus visu savo gyvenimu skiriasi tam, kas tauru yra, kad jis apsireiškia ne iš kūno reikalavimų ir ne iš nuotaikos būsimų skatinimų, ir ne iš ypatingų minčių nustatytų veiksmo tikslų, ale iš giedrios savo

esmės visai nuoširdžiai. Bet tai tėra galima, jeigu žmogus gyvena nuolatai pasišventęs Dievui, kad jis visu savo gyvenimu yra maldingas.

Tik ir maldoje jis turi laikytis savo tautiškumu, turi melstis prigimta, būtent, tėvų kalba, kuri, jam gimstant, Dievo skirta. Taip jis ne vien tvirtina savo tautiškumą, bet meldamas ir patiria Dievo palaiminimą. Žmoniškumas jame stiprėja, žmogus tampa išmintingesnis, teisingesnis, malonesnis, tvirtesnis, tauresnis.

Vis reikia priminti, kad pastangos dedamos tautiškumui išlaikyti, yra pildymas kūrėjo valios ir todėl jos laiminamos. Kuo giedresnis yra tautiškumas, tuo aiškesnis ir tauresnis yra ir žmoniškumas. Tasai tada ir yra ta galia, kurią išlaiko tauta, nors būtų išblaškyta po visą pasaulį.

Kiekvienas aiškaus tautiškumo žmogus stiprina ir kitame žmoguje jo tautiškumą. Iš jo spindi, jis kaip ypatinga galia, kad iš tautiškumo šviečia ir kilnus žmoniškumas. Taip susibūrintiems tautiečiams ir svetimose šalyse tvirtėja viltis, kad jiems bus vėl atiduodama Tėvynė, kurioje tauta amžiais gyveno, jei čia dar geriau galėtų atskleisti esmišką žmoniškumą.

Tam dedamos pastangos ir tremtyje yra pagrindinė Tautos išlikimo sąlyga. Su jomis žmonės liekasi Kūrėjo valioje, kurios malonė juos ir laimina.

Vydūno raštai 4 tomas,
Veidas“, 1992-11-19, p.

p.381-382,

19

<http://www.savastis.lt/tauta/tautos-islikimo-salyga-2/>

Rankraštis datuotas 1951 02 15. Gauta iš p. Gerdos Karalienės, gyvenančios Šv. Kryžiaus saloje Mergelių salyne. 1944—1955 m. Karalių šeima gyveno Detmolde, kur pas juos lankydavosi Vydūnas. Rankraštis perduotas per „Laisvės“ jachtos buriuotoją Valdą Jakniūną. Rankraščio faksimilė publikuota Vydūno 125-mečio jubiliejui skirtame plakate (Vilnius, Valstybinis leidybos centras, 1993. Dailininkas Saulius Chlebinskas). Tekstas skelbtas „Donelaičio žemėje“ (1993 m. kovas—balandis.—Nr. 2(3).